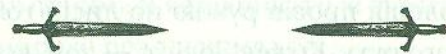

Розділ 1

Судячи з крові на її руках і пива на пальті, вечір обіцяв бути жахливим.

— Сучка, — прогарчав чоловік, затискаючи ніс. Кров просочувалася між його пальцями й доповнювала краплину пива, що рівномірно стікала з розбитого кухля по барній стійці.

Ая лишень провела долонями по шкіряних штанах і нахмурила брови, помітивши криваві плями на руках.

Това до кінця життя дражнила б її цим інцидентом. Подруга завжди відзначала вміння Аї повертатися до Кварталу вкритою чужими фізіологічними рідинами й із таким запахом, наче та викупалася у свинячому кориті. Але вона ніколи не дивувалася щиро. Ая, як Третя королеви, безумовно, часто ставала свідком кровопролиття. Її прозвали Очима королеви. Шпи-гункою Джианни.

— Якщо торкнешся мене ще раз, я зламаю тобі дещо значно важливіше, — тихо проспівала Ая чоловікові. Вона звикла до безладу у «Скволі», адже лише за останні два тижні тричі вистежила там чоловіків-відпочивальників. Жінка щосили намагалася тримати себе в руках, але п'яний, розпусний завсідник став останньою краплею.

Ніхто навіть оком не кліпнув, коли вона його вдарила. «Сквол» приваблював найгірших мешканців Данмідена та його гостей — азартних гравців, дебоширів і злодіїв. Очевидно, Ая вписалася ідеально.

Чоловік кинувся геть, продовжуючи лаятися, а Ая послала бармену сором'язливу усмішку. Він не зводив із неї очей усю

ніч — власне, кожну ніч, коли вона там була. Бармен підійшов до жінки, своєю широкою статурою затуляючи ті слабкі відблиски світла, що мерехтіли за барною стійкою.

— Гарний маєш вигляд, — сказав він із самовдоволеною посмішкою. Чоловік провів рукою по лисій голові, і біцепси заграли від цього руху. Кожен Зелуус — той, кого обдарували надзвичайною силою, — був практично ходячим велетнем. А цей славився ще й відповідним самолюбством. — Але за склянку доведеться заплатити.

Ая розстебнула пальто й кинула його на стілець поруч, обершись стегном об барну стійку.

— Можливо, я знайду інший спосіб загладити свою провину.

Очі чоловіка засвітилися від цієї пропозиції, а сильні передпліччя вчепилися в стійку.

— Я теж умію влучно бити, ти знала? А я розповідав, як голими руками впорався з двома Аніма?

Цю історію вона чула двічі. Здоровань обожнював вихвалитися минулим бійця на рингу. Коли він розповідав історію вперше, Ая ледве стрималася, щоб не закотити очі. Хоча Аніма використовували свою силу життя і смерті, щоб передусім зцілювати людей, могли вони завдавати й смертельної шкоди. Простий дотик руки — і чиєсь серцебиття зупиняється за лічені секунди. Навіть такий Зелуус, як цей, не вистояв би проти них.

Так чи інакше, вона була майже цілком упевнена, що Аніма заборонено брати участь у боях на рингу.

Ая нахилилася ближче, вдаючи вкрай зацікавлену, коли він знову заходився розповідати ту байку. Вона ласкаво всміхнулася і накрутила пасмо темно-каштанового волосся на палець, поки бармен бубонів, нестримно розмахуючи руками.

Вона обережно пропустила силу крізь себе.

Захисту немає. Чудово.

— Як такий сильний борець, як ти, опинився в такому місці, як це? — запитала вона, відпиваючи пива. Він пильно стежив за рухом її язика, коли та злизувала піну з губ.

Зелуус знизав плечима:

— Не все так погано. Я керівник, ти ж знаєш.

Ая насилу широко розплющила очі.

— Справді? То он твій кабінет, до якого ти щоразу крадькома повертаєшся? — Вона кивнула в бік захищеного охороною підсобного приміщення ліворуч від бару. Жінка добре знала, що в такій дірі, як ця, кабінету не знайти. Але вона грайливо провела рукою вздовж невеликого простору між ними, обводячи татуювання Корпсами на його зап'ясті — кола з лінією посередині. — Можливо, ми могли б туди піти. Здається, там... ми зможемо побути наодинці.

Бармен похитав головою.

— Кабінет не мій. — Він витримав паузу й озирнувся. — Я справді не повинен говорити це, але...

Жінка випустила силу наполегливіше, і чоловік продовжив, не помітивши, як вона переконала його в необхідності повідомити цю інформацію:

— Двоє чоловіків навідуються сюди вже кілька тижнів. Думаю, приїхали вони з Трагіру, судячи з акцентів. Вони навіть не намагаються добирати слова під час розмови. Але ж я їх слухаю. — Він знову обвів приміщення поглядом, а потім нахилився ближче, перейшовши на шепіт. — Вони купують зброю за межами ради. Я подумую отримати частку в обмін на те, що не здам їх.

— Ось воно як, — зітхнула Ая. Торгова рада Тали, як головний постачальник зброї для імперії, завжди дбала про регулювання торгівлі зброєю та обсяги її продажу іншим королівствам.

Вочевидь, Трагіру не вистачало зброї.

Бармен посміхнувся.

— Із чорним ринком не жартують. У мене є важелі впливу. — Він обвів її тіло очима, затримавшись на глибокому вирізі чорного светра. — Можливо, я придбаю трохи твого часу, щоб побути разом. Ти надто вродлива, щоб працювати у «Скволі».

Скромна усмішка застигла на обличчі Аї, коли він потягнувся вперед та обхопив її підборіддя, погладжуючи великим пальцем щелепу.

Яка гидота. І гидотно легко.

Персі не вміли маніпулювати. Вони могли лише переконати когось зробити те, що хотіли. Але зовсім не обов'язково, щоб їхнє бажання було сильним — особливо для таких Персі, як Ая.

Вона нахилилася ближче, достатньо, щоб чоловік відчув її подих на вустах:

— Я тобі не по кишені.

Вона схопила кухоль і розбила об його голову, скло розлетілося на друзки, а чоловік звалився, мов каменюка.

Ая крутнулася і штовхнула плечем завсідника, який стояв поруч, унаслідок чого той врізався обличчям у жінку, яку так довго намагався звабити. Жінка ахнула й схопила копицю його сивого волосся, жбурнула чоловіка в огрядного джентльмена, що грав у більярд позаду неї, а потім...

Повний гармидер.

Ая вхопила один із покинутих напоїв на стійці й випила його одним махом, а потім попрямувала до підсобки. Їй довелося пересуватися швидко. Трагір запасався зброєю, можливо, навіть готувався до війни.

А завдяки хаосу в барі в неї залишалися лічені хвилини до того, як торговці вислизнуть.

Ая відчула, як усередині зростало прохолодне, спокійне почуття — саме воно охоплювало жінку, коли наступний етап завдання набував ясності. Вона дозволила почуттю розлитися

по тілу, поки все не стихло, поки її жили не скрижанили, а потім проскочила крізь сварливих завсідників, легко маневруючи між ударами завдяки стрункій фігурі. Ая пригнулася від стільця, націленого їй у голову, не сповільнюючи ходу.

П'ятнадцять кроків до підсобки.

Десять.

П'ять.

Охоронці нарешті помітили тендітну фігуру посеред сутички. Вони здійняли мечі, рішуче готові викрикнути попередження. Але їм не вистачало спритності, щоб упіймати Очі королеви. Вона вже випустила ножа з піхов, пристебнутих до стегна.

— Димінара передає вітання.

Вона кинулася на першого охоронця; ніж прослизнув під держалом його меча й устромився в груди. Чоловік помер ще до того, як упав на землю. Ая крутнулася, і лезо розсікло горло другого охоронця. Кров бризнула їй в обличчя, але Ая не зупинилася. Перестрибнувши тіла, жінка кинулася до дверей ліворуч, протаранивши їх плечем.

Кімната була тісною та темною. Маленький дерев'яний стіл і табуретки перевернули в поспіху до дверей, які виходили в бічний провулок. Ая проштовхувалася крізь ящики й коробки, вибігаючи за двері. Чоботи заковзали на крижаній бруківці. Двоє чоловіків подолали вже половину вулиці, рухаючись подалі від доків.

Начебто на задвірках було безпечніше.

Бовдури.

Ці вулиці були лабіринтом, повним поворотів і глухих кутів.

Вона зосередила погляд на коричневому плащі найближчого торговця, який майорів попереду, поправляючи ніж, і відвела руку назад, вдихнувши глибоко й рівномірно. Лезо вилетіло з її руки та з тихим стуком устромилося в плече чоловіка. Він повалився з лементом.

У його супутника, який озирнувся і примітив кров на обличчі жінки, аж підкосилися ноги.

Ая метнула ніж у напрямку його голови — досить близько, щоб зачепити вухо.

— Наступним поцілю вже у твою довбешку, — гукнула вона йому вслід. — З вас двох живим мені потрібен лиш один. — Чоловік зупинився, повільно підняв руки та покірливо опустився на коліна. — Мудрий вибір.

Ая крокувала до першого торговця, розпластаного на землі; його болісні крики відлунювали від вишикуваних уздовж вулиці цегляних будівель.

— Замовкни, — звеліла вона, підіймаючи лежачого із землі. — Як я вже сказала, мені потрібен лише один із вас. — Чоловік заскиглив, але стиснув губи й затремтів у її хватці. Ая окинула поглядом пристань, але не помітила ані сліду Ронана, королівського гвардійця, призначеного патрулювати провулок.

Ще й постачальник кудись подівся.

— Вас мало бути троє, — невимушено зауважила вона, переводячи погляд з одного торговця на іншого. — Де ваш постачальник?

Чоловік, що стояв навколішки на землі, похитав головою.

— Ми були тут самі.

Ая зітхнула, відмотуючи мотузку з того боку, де її закріпила. Вона поволокла пораненого ножом торговця вперед, підступаючи до його напарника, і відпустила лише тоді, коли нахилилася зв'язати чоловікові руки. Він нікуди не дінеться — точно не з ножом, устромленим у плече.

— Бреши мені, скільки душа забажає, — видихнула вона. — Але попереджаю... Виконавець терпіти не може брехні.

Кадик чоловіка різко ворухнувся, коли він ковтнув слину. Авжеж, репутація Другого королеви значно випереджала його самого; навіть чужоземні радники знали, що з ним краще не жартувати.

Ая підвелася, її суглоби заклакли й занили від холоду. Вона витягла черговий моток мотузки й зав'язала зап'ястя другого чоловіка, знову позираючи на пристань. Ронан досі не прийшов. Можливо, він переслідував постачальника.

Вона вгамувала хвилювання, яке пронизувало її нутро, і натомість стягнула по свою силу.

— Наскільки я розумію, ви обидва бажаєте жити? — запитала вона й, злегка схиливши голову, окинула чоловіків оцінювальним поглядом. Вони насторожено переглянулися, перш ніж коротко кивнути. Ая дозволила своєму внутрішньому пориву плинути, дозволила йому огорнути рішучість вижити.

— Тоді вперед, ступайте.